

H'ingelaar gaat op tocht

Vroeger voer Wingelaar in zijn roeiboort de plas-
sen af, om in Loosdrecht, Breukelen, Woerden, ja
zelfs tot in Gouda en Leiden de Kalmoes te zoeken.
Alleen in den polder wordt hier en daar nog wat
gevonden, dat, geschraapt, geschild en in de zon ge-
droogd, niet voldoende meer opbrengt, om er droog
brood van te eten.

Daarom en daarom alléén heeft Kees geen van
zijn 10 kinderen dit mooie vak geleerd. Omdat het
nog niet voldoende is om van het voorjaar tot
October van te leven. En dat, terwijl de kruiden-
zoeker bijna dag en nacht aan 't werk is, om een vol-
doende hoeveelheid bijeen te krijgen. De winter kan
ook hij niet overslaan in zijn leven. . . .

Eén ding kan hem redding brengen: dat het uit-
sterven der kruiden wordt tegengegaan. De vogel-
stand wordt beschermd, de visscherij wordt be-
schermd, zelfs de natuur wordt dáár beschermd,
waar deze dreigt verloren te gaan.

*Als dit alles in de termen valt, beschermd te worden, is
er dan geen middel te vinden, dat uit het oogpunt van
natuurhistorie ook de Nederlandsche waterplanten worden
beschermd?*

Men meene niet, dat door het snijden van deze
kruiden door den kruidenzoeker de groei wordt be-
lemmerd en dat dit de oorzaak is van het uitsterven
dezer planten. Integendeel. Het geoefende oog van
den kruidenzoeker raadt aan een dun, groen spiertje

De Kalmoes wordt te drogen gelegd

boven water wat daar onder verborgen zit; de ge-
oefende hand snijdt datgene af, wat noodig is, zonder
den wortel of wortelstok te dooden. En waar een
oordeelkundig snoeien de groei van een plant be-
vordert, zoo zou ook hier het afsnijden der water-
planten gunstige gevolgen moeten hebben, indien
er geen andere, tegenwerkende factoren optraden.

Deze vallen buiten de kennis der kruidensnijders,
ze vallen ook buiten de onze.

Maar er moeten deskundigen zijn, die de oorzaken
vermogen op te sporen.

Er moeten vrienden der natuur zijn, wien het ter
harte gaat, dat een deel der Hollandsche flora uit-
sterft.

Mochten deze regels onder hun aandacht komen
om hun belangstelling op dit onderwerp te richten!

Wellicht, dat met een spoedig ingrijpen ook het
beroep der kruidenzoekers van Loosdrecht voor
uitsterven wordt behoed.

Kees Wingelaar, jij met je heerlijk optimisme in
al je misère, je zult doorgaan met je beroep tot in
Nederland het laatste stuk kalmoes door onbekende
machten uit het water is verdreven.

Wanneer het alléén om het brood ging, zou je
jouw lot met honderdduizenden moeten deelen, en
met hen hopen op een betere toekomst. . . .

Het Drieblad, dat vroeger heel niet gevraagd